

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR D. Smejda

Protokolant: A. Pabiś

w obecności Prokuratora U. Szczepańskiej- Sewerynek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2016 r.

sprawy **M. K.**, urodzonego (...) w Ł., syna J. i G. z domu R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 czerwca 2016 roku w miejscowości C. gmina S. województwa (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 2,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu naruszając w ten sposób orzeczony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. w sprawie sygn. akt III K 910/14 z dnia 26.11.2014 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w sprawie sygn. akt VI K 80/15 z dnia 11.06.2015 r. zakaz kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc w okresie odbywania kary na wolności w systemie dozoru elektronicznego, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,**

1. w miejsce zarzucanego czynu uznaje oskarżonego M. K. za winnego popełnienia tego, że w dniu 4 czerwca 2016 roku około godziny 16.25 w miejscowości

C., gmina S., województwo (...), jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości nie niższym aniżeli 2,00 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami: Sądu Rejonowego w B. w sprawie o sygnaturze akt II K 910/14 oraz Sądu Rejonowego w W., VI Zamiejscowy Wydział Karny wP. w sprawie o sygnaturze akt VI K 80/15, przy czym czynu owego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wskazanymi wyrokami w związku ze skazaniem za przestępstwa oraz w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego M. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

4. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku w części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu

Sąd zważył, co następuje :

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że M. K. w dniu 4 czerwca 2016 roku około godziny 16.25 w miejscowości C., gmina S., województwo (...), jechał jako kierujący w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości nie niższym aniżeli 2,00 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami: Sądu Rejonowego w B. w sprawie o sygnaturze akt II K 910/14 (k. 44) oraz Sądu Rejonowego w W., VI Zamiejscowy Wydział Karny w P. w sprawie o sygnaturze akt VI K 80/15 (k. 15-16), przy czym czynu owego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wskazanymi wyrokami w związku ze skazaniem za przestępstwa oraz w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. Tym samym Sąd doszedł do przekonania, że sprawca czynem swym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Przeprowadzone badanie wykazało ponad wszelką wątpliwość obecność alkoholu w powietrzu wydychanym przez M. K. w rozmiarze pozwalającym na przyjęcie, iż był to stan nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k. Z uwagi na występującą rozbieżność co do stanu nietrzeźwości sprawcy (związaną z poddaniem go 5-krotnemu badaniu stanu trzeźwości), Sąd przyjął stopień nietrzeźwości wynikający z pierwszego badania, albowiem czas jego przeprowadzenia był najbardziej zbliżony do chwili popełnienia przedmiotowego przestępstwa. Z badania owego (k. 3) wynika, iż stan nietrzeźwości oskarżonego przekroczył „graniczną” wartość, jak może być zmierzona urządzeniem o nazwie alkosensor, tj. 2,00 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec tego Sąd przyjął, iż w chwili czynu stan nietrzeźwości M. K. był nie niższy aniżeli 2,00 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżony dopuścił się osądzanego przestępstwa w warunkach recydywy określonej w przepisie art. 64 § 1 k.k. W okresie od 9 listopada 2015 roku do dnia 16 grudnia 2015 roku (w warunkach zakładu karnego) oraz w systemie dozoru elektronicznego w okresie od 19 grudnia 2015 roku (godzina 12.48) do 3 czerwca 2016 roku (godzina 0.00) odbywał on bowiem karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego za czyn z art. 178a § 4 k.k. (kategoria umyślnego przestępstwa podobnego) wyrokiem Sądu Rejonowego w W., VI Zamiejscowy Wydział Karny w P. w sprawie o sygnaturze akt VI K 80/15 (k. 15-16). Osądzanego czynu dopuścił się on zaś w dniu 4 czerwca 2016 roku, a zatem w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne.

Przypisanego czynu sprawca dopuścił się umyślnie. Jego zachowanie nosi cechy zawinienia. Nic nie ograniczało bowiem swobody oskarżonego w zakresie dania posłuchu normie prawnej. W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające lub ograniczające jego winę.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego poczytano przyznanie się przezeń do popełnienia zarzucanego czynu. Nie można jednakże przeceniać przyznania się przez M. K. do dokonania przedmiotowego przestępstwa, albowiem pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał na jego sprawstwo.

Istotną okolicznością obciążającą oskarżonego była jego uprzednia dwukrotna karalność sądowa (na przestrzeni niespełna dwóch lat przed datą popełnienia osądzanego czynu) za przestępstwa podobne do osądzanego (o tożsamej kwalifikacji prawnej) oraz stan jego nietrzeźwości, przekraczający co najmniej ośmiokrotnie ustawową granicę tego stanu. Postawa sprawcy świadczy o rażącym lekceważeniu przezeń zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Tego rodzaju postępowanie musi spotkać się zatem z jednoznaczną i zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Sądu przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Popelniając je sprawca naruszył zasady bezpieczeństwa obowiązujące w komunikacji. Wskazać należy nadto, iż

przedmiotowego czynu dopuścił się on z zamiarem bezpośrednim, świadomie wprawiając się w stan nietrzeźwości a następnie wsiadając do samochodu jako kierujący. Naruszył w ten sposób jedną z podstawowych skodyfikowanych zasad obowiązujących w ruchu lądowym (art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zm.) - zasadę trzeźwości odnoszącą się do każdego kierującego pojazdem - poruszając się samochodem w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej.

Przy uwzględnieniu wskazanych faktów Sąd doszedł do przekonania, że właściwą reakcją prawno-karną na czyn, jakiego dopuścił się sprawca, będzie bezwzględna kara pozbawienia wolności. Wobec aktualnego brzmienia przepisu art. 69 § 1 k.k. (oskarżony skazany w przeszłości na karę pozbawienia wolności) brak było przesłanek przemawiających za możliwością skorzystania w stosunku do M. K. z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności w określonym w wyroku wymiarze 1 roku (w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, albowiem w przedmiotowej sprawie sprawcy grozi kara pozbawienia wolności do 7 lat i 6 miesięcy) spełni swe zadania w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego względem oskarżonego oraz uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu oskarżony jako osoba notorycznie dopuszczająca się przestępstw kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości stanowi klasyczny przykład sprawcy, o jakim ostatnio głośno w środkach masowego przekazu – jeździ jako kierujący pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości dopóki kogoś nie zabije w ten sposób. Co prawda ustawodawstwo polskie nie przewiduje takiego typu zabójstwa (w przeciwieństwie np. do prawodawstwa włoskiego), niemniej jednak de lege ferenda wprowadzenie tego rodzaju konstrukcji winno być rozważone, jeśli analizuje się zachowanie takich przestępców, jak M. K..

Fakt skazania oskarżonego za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. stanowił rację orzeczenia względem niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W myśl regulacji (art. 42 § 4 k.k.) obecnie obowiązującej - od dnia 18 maja 2015 roku (na mocy ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 541) - Sąd orzeka (a zatem na Sądzie ciąży obowiązek) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 k.k. (a zatem w szczególności w przypadku ponownego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. – jak w analizowanym przypadku)

Podstawą zasądzenia od sprawcy na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 10.000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego był art. 43a § 2 k.k. in fine (dodany przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 396). Począwszy od dnia 18 maja 2015 roku przepisy prawa karnego nakazują Sądowi – w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. - orzeczenie obowiązkowego świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 złotych.

Podstawą zwolnienia M. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych w sprawie wydatków był art. 624 § 1 k.p.k. Sąd miał w tej mierze na uwadze fakt, że oskarżony jest osobą bezrobotną, obecnie przebywającą w zakładzie karnym. Zwolnienie sprawcy od opłaty nastąpiło w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 152 ze zm.).